

En af hendes fordums Kammerater ved det kgl. Theater har skildret hendes Stemme saaledes:

Naturen havde begavet Jenny Lind med en særdeles sympatisk Stemme — en høj Sopran med saa at sige nordisk Klangfarve, men som ikke ejede noget stort Omfang. Svagest var Mellemregistret, og Tonerne f, a, g endogsaa noget tilslørede, fordi Brystregistret i hendes yngre Aar var blevet anstrængt for meget. Hendes tekniske Færdighed var ligesaa fortrinlig, som Trillen var ren og perlende; Toneansats, Artikulation og Frasering — alt bar Præget af fuldendt Mesterskab. Kun faa Sangerinder have med Hensyn til Objektivitet i Fremstillingen kunnet maale sig med Jenny Lind, og faa have ogsaa som hun forstaaet at adle den Komposition, de udføre. Hvad hendes Udseende angaar, da var det højst indtagende uden egentlig at kunne kaldes smukt. Næsen var lidt for bred, men Øjnene sjælfulde, Smilet overordentlig behageligt, Væxten middelstor

*

*

*

„Aldrig i mit Liv“, sagde en Gang Mendelsohn-Bartholdy, „har jeg truffet paa en saa ædel, saa ægte, saa sand Kunstnernatur som Jenny Linds. Naturanlæg, Studium og inderlig Følelse har jeg ingensteds fundet saa harmonisk forenede som hos hende.“

*

*

*

„Hun er det skønneste Udtryk af den mest jomfruelige Kunst“, raabte Meyerbeer, da han hørte hende i Paris.

*

*

*

Den bekendte afd. svenske Fortæller *Örvar Odd* har givet følgende træffende Skildring af hende:

Det var ikke saa længe siden, hun endnu havde været den lille forslagne Elev, der forsøgte sig i Vaudevillen og Lystspillet; altid viste hun usædvanlige Anlæg, men Anlæg, som man betragtede med en Slags hemmelig Mistro; det var, som frygtede man, at de lig en tidlig moden Frugt ikke skulde bære Frø for Fremtiden.

Der gik nogle Aar, og en smuk Aften overraskedes man ved at finde den lille Jennys Navn paa „Jægerbrudens“ Personliste. Man ved, hvordan hun skilte sig ved denne sin første større lyriske Prøve, og hvordan Webers Mesterstykke fra det Øjeblik fik fornyet og forynget Liv paa vor Skueplads.

Fra den Aften var hendes Berømmelse stadig i jævn Galoperen.

Hvor reves man ikke om hende i den tornemme Verden! Hvor Aristokratiet kappedes om at faa hende med i deres Ekvipager, at lade hende trække frisk Luft paa deres Landsteder, hvor Gulhandskerne have gaaet hverandre i Vejen for at faa en Dans med hende paa Ballerne! Hun har været Illustrationen paa alle private Soiréer og det magiske Løkkemiddel ved alle offentlige Koncerter; der er blevet sunget Serenader udenfor hendes Vinduer, og man har overrasket hende med subskriberede Sølv-